

Arrest

nr. 57 716 van 10 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn. U bent geboren op 16 september 1988 te Gyumri. U woonde tot aan uw vertrek in Gyumri en werkte in de bouwsector.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. Op 1 juli 2009 ging u samen met uw neef, A.(...) A.(...), en 2 van zijn vrienden naar het restaurant Karkatchan, iets buiten Gyumri. Aan de tafel naast u hoorden jullie luide stemmen en scheldwoorden. Toen jullie de opdienster hierover aanspraken, wees zij u erop dat het agenten waren en dat u zich hier best buiten hield. Uw neef A.(...) voelde zich niet goed en ging even een luchtje scheppen. Enkele seconden later bent u hem gevolgd. Jullie hoorden luide stemmen. Samen gingen jullie in de richting van de

stemmen. Jullie zagen hoe 2 agenten van de tafel naast u iemand sloegen. U en uw neef wilden zelf niet in de problemen komen en wilden vertrekken. De agenten hadden jullie opgemerkt en riepen dat jullie moesten blijven staan. A.(...) en u zijn in de wagen gestapt en vertrokken. Achteraf hebt u bij de politie vernomen dat het slachtoffer overleden was. Op 3 juli 2009 kreeg u telefoon van G.(...), de echtgenote van uw neef A.(...). Zij vertelde u dat A.(...) 's ochtends was meegenomen door de politie. Zij was in de loop van de dag al naar de politie gegaan om A.(...) te zien. Daar werd haar gezegd dat ze 's avonds moest terugkomen en dat ze A.(...) dan kon zien. U bent met uw zus naar G.(...) gegaan en vervolgens bent u met G.(...) naar de politie gegaan. De agent vroeg naar uw documenten en u hebt uw paspoort afgegeven. De agent wees jullie een kamer. Toen jullie bij de kamer aankwamen, zagen jullie A.(...) geboeid zitten. A.(...) vroeg waarom jullie daar waren. De agenten zeiden dat jullie op eigen initiatief gekomen waren. Eén van de agenten sloeg A.(...). U raakte hierbij in paniek. Daarop begonnen de agenten u te slaan. U werd op een stoel gezet en geboeid. Hierna begonnen de agenten G.(...) te trekken en te duwen. Eén van de agenten heeft G.(...) aangerand in het bijzijn van u en A.(...). U begon hierop te vloeken en te schreeuwen. De agenten maakten u los en lieten u rechtstaan. Daarna boeiden ze u terug en werd u door de andere agent aangerand. G.(...) schreeuwde dat ze hulp nodig had, dat ze stervende was. Hierop sleurden de agenten u en G.(...) naar buiten in een wagen. U en G.(...) werden afgezet in een park nabij het huis van A.(...). Uw zus Z.(...) is met G.(...) naar de kraamkliniek van Gyumri gegaan. De volgende dag kwam de oom van A.(...) u en G.(...) ophalen en bracht jullie naar zijn huis in Hovtashen. Daar zag u A.(...) terug. Jullie vertrokken ongeveer eind juli uit Hovtashen, nadat de zoon van de oom kwam vertellen dat de politie in het dorp naar jullie op zoek was. Hierna verbleven jullie bij uw zus in Sarapat. Uw schoonbroer bracht jullie op de hoogte dat de politie naar jullie op zoek was in het dorp, waarop jullie ongeveer rond 10 september 2009 Sarapat verlieten. Hierna verbleven jullie tot aan jullie vertrek uit Armenië bij de tante van A.(...) in Armavir. In Armavir beslisten jullie om Armenië te verlaten. Op 12 november 2009 kwam de politie aan de deur van het huis waar jullie verbleven. Zij zijn niet binnengekomen in het huis. U, uw neef A.(...) en zijn gezin verlieten Armenië uiteindelijk op 13 november 2009. Met een minibus reisden jullie van Armenië naar België, dat jullie bereikten op 19 november 2009. Diezelfde dag dienden u, uw neef A.(...) A.(...) (O.V. 6.530.954) en zijn echtgenote, A.(...) G.(...) (O.V. 6.530.954) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw militair boekje voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw neef A.(...) A.(...) (O.V. 6.530.954). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw neef is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing die zich in het administratieve dossier bevindt.

In uw verklaringen maakte u melding van het feit dat u aangerand werd op 3 juli 2009 door één agent toen u samen met de echtgenote van uw neef in het politiekantoor ging informeren naar de situatie van uw neef (CGVS p.15). Uit uw verklaringen blijkt dat dit incident gebeurde in navolging van de problemen van uw neef. Aangezien er geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van uw neef A.(...) A.(...), kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw militair boekje bevat louter persoonsgegevens en gegevens inzake uw uitgevoerde legerdienst, informatie die hier niet ter discussie staat.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor de echtgenote van uw neef, A.(...) G.(...) (O.V. 6.530.954), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn asielaanvraag verbindt aan deze van zijn neef A.A. Verzoeker voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als zijn neef.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 57 714 van 10 maart 2011 aan de neef van verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motivering dat zijn problemen geen verband houden met voornoemd verdrag. Zijn problemen hadden te maken met twee politieagenten waar de Armeense autoriteiten geen bescherming tegen gaven. Het gaat bovendien om extreem zwaarwichtige feiten. Verzoeker herhaalt dat hij geen bewijs heeft van de verschillende vervolgingsfeiten waarvan hij en zijn familie het slachtoffer werden. Hij wijst er echter op dat hij, zijn echtgenote en zijn neef vele uren werden verhoord en dat er geen tegenstrijdigheden werden gevonden tussen de verklaringen. Verzoeker verwijst vervolgens naar passages uit de Guide des Procédures et Critères over de bewijslevering. Verzoeker voert aan dat hij als toevallige voorbijganger getuige was van een vechtpartij, waarbij het slachtoffer overleed en dat hij de belagers noch de belaagde kende waardoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ver gaat waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de vaststelling dat hij deze namen niet kent zijn geloofwaardigheid aantast. Het was voor verzoeker niet essentieel om de namen te leren kennen van de betrokkenen, maar wel om zichzelf en zijn familieleden zo snel mogelijk in veiligheid te brengen. Verzoeker stelt voorts dat het gezien de omstandigheden voor hem ondenkbaar was om nog een beroep te doen op de Armeense politiediensten om klacht in te dienen of om verder beroep te doen op de Armeense autoriteiten en hen te vragen om bescherming te geven, zo dit al mogelijk zou zijn. Met betrekking tot de gevolgde reisroute wijst verzoeker erop dat de vlucht werd georganiseerd via een smokkelaar. Hij stelde niet veel vragen aan die persoon en het was voor verzoeker het belangrijkste dat hij en zijn familie konden vertrekken. Zij werden vervoerd in een minibus met getinte ruiten, waarbij het niet eenvoudig was om de reisweg concreet te blijven volgen. Dit element is niet voldoende om de aanvraag af te wijzen. Wat de actualiteit van de vrees betreft, wijst verzoeker erop dat het feit of hij al dan niet op officiële wijze in beschuldiging werd gesteld geen uitstaans heeft met de actualiteit van de vrees. Verzoeker bevestigt nogmaals dat hij via zijn contacten met zijn moeder vernam dat hij gezocht wordt.*

2.2.1. Verzoeker geeft niet aan op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt.

2.2.3. In de bestreden beslissing wordt terecht omtrent de vluchtelingenstatus gemotiveerd dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat de door hem aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria opgenomen in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker verklaarde immers vervolging te vrezen in Armenië omdat hij getuige was geweest van een incident tussen twee politieagenten en een derde, waarbij deze laatste overleed en de politie de moord in verzoekers schoenen trachtte te schuiven. Verzoeker vermeldde in zijn asielrelaas geen feiten die getuigen van een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden, i.e. zijn ras, zijn nationaliteit, zijn politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat hij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Ook in zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen elementen of argumenten aan waaruit zou blijken dat de door hem aangehaalde problemen onder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vallen of dat hij vervolgd werd omwille van één van de erin opgenomen vervolgingsgronden. De loutere betrokkenheid van politieagenten of de zwaarwichtigheid van de feiten tonen geenszins aan dat deze feiten hun gemeenrechtelijk karakter zouden overstijgen. Evenmin haalt hij elementen of argumenten aan waaruit blijkt dat hij omwille van één van deze gronden niet zou kunnen rekenen op bescherming

door de Armeense autoriteiten. Ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico wil stellen. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij of zij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Op verzoekers stelling dat het gezien de omstandigheden waarin hij verkeerde ondenkbaar zou zijn om nog beroep te doen op de Armeense politiediensten werpt verweerder terecht tegen dat het loutere feit dat verzoeker, omwille van een toevallige aanwezigheid in een restaurant, problemen kende met twee politieagenten nog niet betekent dat in Armenië geen mogelijkheid bestaat om dergelijke wantoestanden aan te klagen bij hogere autoriteiten of mensenrechtenorganisaties. Verzoeker brengt bovendien geen afdoende elementen aan die erop wijzen dat hij niet op bescherming zou kunnen rekenen in zijn land van herkomst. Verzoekers moeder zou weliswaar klacht hebben ingediend bij het provinciale politiebureau, maar verzoeker noch zijn vrouw of neef kunnen zeggen wanneer deze klacht werd ingediend en verzoeker kan hiervan geen bewijs voorleggen. Verzoekers vader zou als reactie zijn meegenomen door de politie, maar verzoeker kan geen concrete informatie geven wanneer, door wie en hoe lang zijn vader werd vastgehouden. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, gelet op de ernst van de feiten hier niet beter van op de hoogte is, deze verklaringen niet geloofwaardig zijn. Hieruit volgt dat verzoekers voorgehouden gebrek aan bescherming geenszins kan worden aanvaard.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage en onaannemelijke verklaringen. In casu werd het terecht niet aannemelijk geacht dat verzoeker niet op de hoogte is van de identiteit van de politieagenten die hem valselijk het plegen van een moord zouden willen toerekenen noch van de identiteit van het eigenlijke slachtoffer van de moord. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij op de hoogte is van elementen die de kern van zijn asielrelaas raken. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde door twee politieagenten valselijk te zijn beschuldigd van het plegen van een moord en tengevolge hiervan geslagen, geboeid en gedwongen werd een bekentenis te ondertekenen en waardoor eveneens zijn echtgenote en zijn neef op het politiekantoor werden aangerand, niet op de hoogte is van voormelde fundamentele aspecten van zijn asielrelaas. Van een asielzoeker kan niet alleen worden verwacht dat deze ernstige pogingen onderneemt om (voor zichzelf) hieromtrent duidelijkheid te scheppen, maar ook dat hij deze inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terzake vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs van de door hem aangehaalde problemen voorlegt. Verzoeker maakt bovendien geenszins aannemelijk dat hij nog enige poging ondernomen heeft vanuit België om aan documenten te geraken. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.2.5. Met betrekking tot de reisweg dient te worden opgemerkt dat de motieven desbetreffend samen met de overige motieven van de bestreden beslissing dienen gelezen te worden. Verzoekers argumentatie dat hij met behulp van een smokkelaar is gereisd waaraan hij niet veel vragen stelde en zij vervoerd werden in een minibus met getinte ruiten, waarbij het niet eenvoudig was om de reisweg concreet te blijven volgen, is onafdoende teneinde de vaststellingen dienaangaande te doen wankelen. Dit betoog is immers volstrekt ontoereikend om verzoekers algeheel gebrek aan details omtrent de landen of steden volgens dewelke hij heeft gereisd te verschonen. Het is evenmin dienstig om de vaststelling dat verzoeker, zijn echtgenote en neef niet op de hoogte zijn van de inhoud van de reisdocumenten in het licht van de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier te rechtvaardigen. De desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing zijn terecht en vinden steun in het administratief dossier, zodat zij door de Raad worden overgenomen.

2.2.6. Verzoekers kritiek met betrekking tot de actualiteit van de vrees is gericht tegen een overtollig motief, zodat de eventueel ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten.

2.3. Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoeker niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER